

SOUD PRO VEŘEJNOU SLUŽBU EVROPSKÉ UNIE

Žaloba podaná dne 13. prosince 2005 – Gesner v. OHIM

(Věc F-119/05)

(2006/C 96/53)

(Jednací jazyk: španělština)

Účastníci řízení

Žalobkyně: Charlotte Gesner (Kildedalsvej, Dánsko) (zástupci: J. Vazquez Vazquez a C. Amo Quiñones, advokáti)

Žalovaný: Úřad pro harmonizaci na vnitřním trhu

Návrhová žádání žalobkyně

- Zrušit rozhodnutí přijaté Úřadem pro harmonizaci na vnitřním trhu (OHIM) ze dne 2. září 2005, kterým byla zamítnuta stížnost žalobkyně ze dne 10. května 2005 proti rozhodnutí OHIM ze dne 21. dubna 2005, jímž bylo zamítnuto ustavení výboru pro otázky invalidity.
- Uložit žalovanému náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Žalobkyně, dočasná zaměstnankyně OHIM do 15. dubna 2005, trpí od roku 2003 výhřezem ploténky a různými nemocemi páteře. Přestože se podrobila operaci a absolvovala různou lékařskou a fyzioterapeutickou léčbu, její silné bolesti zad nepřestávají a skutečnost, že musela po dlouhou dobu sedět, její stav zhoršila, takže měla nepřetržitě po několik měsíců volno z důvodu nemoci.

Dne 11. března 2005 požádala žalobkyně OHIM o ustavení výboru pro otázky invalidity, aby uvedený orgán rozhodl o její neschopnosti vykonávat její služební povinnosti a přiznal jí invalidní důchod.

OHIM takovou možnost zamítl na základě dvou důvodů. Zaprvé, článek 59 služebního řádu je třeba vykládat tak, že rozhodnutí svolat výbor pro otázky invalidity přísluší orgánu oprávněnému ke jmenování (OOJ). Zadruhé, žalobkyně, která měla volno z důvodu nemoci pouze 294 dní za poslední tři roky, nesplnila dobu požadovanou v čl. 59 odst. 4 služebního řádu.

Žalobkyně ve své žalobě uvádí čtyři hlavní žalobní důvody, přičemž zaprvé se domnívá, že OOJ si nemůže činit výlučný nárok na pravomoc svolat výbor pro otázky invalidity. Tím by

OOJ předem, subjektivně a svévolně určoval, zda je zaměstnanec nebo úředník dostatečně nemocný k tomu, aby byl předvolán před tento výbor.

V druhém žalobním důvodu se žalobkyně dovolává toho, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je nesprávné. Uplatnění časových omezení stanovených v čl. 59 odst. 4 služebního řádu brání v získání invalidního důchodu úředníkům nebo zaměstnancům, kteří tato omezení nesplňují, ale kteří mohou být neschopni pracovat z důvodu úrazů nebo nemocí, které se projevují rychleji.

Ve svém třetím žalobním důvodu žalobkyně tvrdí, že ustanovení použitelná na ustavení výboru pro otázky invalidity se nemusí omezovat na článek 59 služebního řádu, ale zahrnují i ustanovení náležející do právního rámce, který upravuje přístup k invalidnímu důchodu, tedy články 31 až 33 pracovního řádu ostatních zaměstnanců, článek 9 služebního řádu a jeho přílohu VIII.

Ve svém posledním žalobním důvodu se žalobkyně domnívá, že napadené rozhodnutí odporuje zásadě zákazu diskriminace a rovného zacházení. OHIM svým zaměstnancům neumožňuje svolání výboru pro otázky invalidity, i když tato možnost se zdá být dostupná všem zbývajícím zaměstnancům Společenství. Krom toho pro zaměstnance OHIM se smlouvami na dobu kratší než tři roky je obtížné získat invalidní důchod jakkoliv nemocní mohou být, protože nikdy nedosáhnou hranice stanovené v čl. 59 odst. 4 služebního řádu.

Žaloba podaná dne 13. ledna 2006 – Scafarto v. Komise

(Věc F-6/06)

(2006/C 96/54)

(Jednací jazyk: italština)

Účastníci řízení

Žalobce: Nicola Scafarto (Lucemburk, Lucembursko) (zástupci: A. D'Antuono a G. Somma, advokáti)

Žalovaná: Komise Evropských společenství

Návrhové žádání žalobce

- určit nepoužitelnost článku 12 přílohy XIII služebního řádu podle článku 241 ES;
- zrušit rozhodnutí, kterým orgán oprávněný ke jmenování implicitně zamítl stížnost podanou žalobcem proti rozhodnutí č. 000617 ze dne 17. března 2005;
- zrušit výše uvedené rozhodnutí v části, ve které orgán oprávněný ke jmenování zařadil žalobce do platové třídy A*6, prvního stupně, namísto platové třídy A*8, prvního stupně;
- uložit žalované nahradit napadenou část výše uvedeného rozhodnutí částí, která se zpětnou účinností zařadí žalobce do platové třídy A*8, prvního stupně;
- uložit žalované zaplatit žalobci veškeré částky, které neobdržel z důvodu protiprávnosti napadených rozhodnutí, včetně úroků;
- uložil žalované náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Žalobce, který je uveden na rezervním seznamu výběrového řízení EUR/A/155/2000 pro platovou třídu A6 a A7, byl najat Komisí po vstupu v platnost nového služebního řádu a zařazen do platové třídy A*6.

Ve své žalobě žalobce především uplatňuje, že rozhodnutí, které stanoví jeho zařazení, porušuje článek 31 služebního řádu.

Žalobce dále tvrdí, že v každém případě je uvedené rozhodnutí protiprávní v rozsahu, v němž jeho právní základ, tedy článek 12 přílohy XIII služebního řádu, je protiprávní z důvodu porušení následujících zásad: právní jistota, ochrana legitimního očekávání, zákaz diskriminace, rovnost zacházení, přiměřenost a řádná správa. Žalobce konečně podpůrně dodává, že i když připouští, že ochrana legitimního očekávání není vždy absolutní, každá výjimka musí být náležitě odůvodněna, avšak tato podmínka není v projednávaném případě splněna.

Žaloba podaná dne 23. ledna 2006 – B v. Komise**(Věc F-7/06)**

(2006/C 96/55)

*(Jednací jazyk: francouzština)***Účastníci řízení**

Žalobkyně: B (Brusel, Belgie) (zástupci: S. Rodrigues a A. Jaume, avocats)

Žalovaná: Komise Evropských společenství

Návrhová žádání žalobkyně

- zrušit rozhodnutí orgánu oprávněného ke jmenování ze dne 10. října 2005 zamítající stížnost žalobkyně a rozhodnutí orgánu oprávněného ke jmenování ze dne 26. dubna 2005 o odmítnutí přiznat žalobkyni příspěvek za práci v zahraničí;
- uložit žalované, aby žalobkyni uhradila příspěvek za práci v zahraničí ode dne nástupu do služebního poměru;
- uložit žalované úroky z prodlení ode dne rozhodnutí ve věci;
- uložit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Žalobkyně, úřednice Komise, zpochybňuje rozhodnutí o konečném stanovení jejich práv, kterým jí žalovaná odmítla přiznat příspěvek za práci v zahraničí.

Na podporu své žaloby se primárně dovolává porušení čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu. Vznáší rovněž námitku protiprávnosti v tom smyslu, že uplatnění podmínky státní příslušnosti stanovené v první odrážce uvedeného ustanovení na úředníka, který je státním příslušníkem jak členského státu, v němž vykonává služební poměr, tak jiného členského státu, porušuje zásady zákazu diskriminace a rovného zacházení.

Žalobkyně dále uplatňuje, že v každém případě splňuje podmínku bydliště stanovenou ve druhé odrážce dotyčného ustanovení.

Podpůrně se žalobkyně dovolává porušení čl. 4 odst. 1 písm. b) přílohy VII služebního řádu, jelikož napadené rozhodnutí nezohledňuje skutečnost, že žalobkyně splňuje jak podmínku státní příslušnosti, tak podmínku bydliště stanovenou uvedeným ustanovením.